

eenen Zenodotus bijv., waarbij het gevaar, dat een overmoedig subjectivisme met zich brengt, gekeerd wordt. 1)

1877 jaar
Zoo is dan wat de oudheid ons aan geschriften heeft nagelaten te vergelijken met dat heerlijke Hermesbeeld van Praxiteles, dat te Olympia uit het puin der eeuwen werd opgedolven; het is gebroken, de ~~armen~~ en de ~~been~~en zijn voor altijd verloren, maar de schoone kop, waarin de geest nog zetelt, het gelaat, waaruit de ziel nog spreekt, de prachtige romp, waardoor het levenssap nog stroomt, ze zijn gebleven; van het aanklevende stof gereinigd toont het kunstwerk in de uitdrukking van het gelaat, in de pracht van het vleesch aan den romp, in de glanzende zijde van de elastische huid, in de keurige fijne bewerking van het kleed, de hooge kunst van den ouden meester, en is ook hier en daar de glans verdwenen, getuigen enkele krassen en breuken en moeten van de vernielende hand des tijds, toch is het verminkte beeld het echte werk der oude kunst, dat zoowel in het geheel als in de kleinste onderdeelen uwe bewondering afdwingt, zinnelijke en duurzame maar toch zuivere vertolking als het is der schoonste en edelste gedachten van den Griekschen geest.

Mocht het mij gelukt zijn, M. H., U te overtuigen dat de schriftelijke overlevering wel verre van onbetrouwbaar en wankel te zijn, integendeel tegenover ons met gezag optreedt, dat zij recht heeft op onzen eerbied, en ons vertrouwen, dan zult Gij mij toestemmen, dat in dit resultaat de grondslag ligt opgesloten der philologische kritiek; dat het dan de plicht van den philoloog is om zich eerst geheel aan de overlevering over te geven, en door die overgave haar te verstaan, tot haar eigenlijken zin en bedoeling door te dringen, dat het hem dus niet past aan zijne subjectieve opvatting den teugel te vieren;

en als bewijs daar voor zich te bepalen „tot de aanwijzing van eenige plaatsen, waar het schijnt dat de afschrijvers per conjecturam den tekst hebben willen herstellen (pag. 9)”. Dat door mij onderstreepte schijnt is toch wel wat naïef, ofschoon het overigens nog te sterk is, want voor de plaatsen, die nu volgen is zelfs die schijn niet eens aangetoond. Pag. 91 schrijft Dr. v. d. S. B. „Het is vreemd, dat op deze bron van onherstelbare fouten in de Inleidingen, zooals van de Wette, Reuss, Hilgenfeld, niet gewezen wordt.” Vreemder vind ik het, dat de schrijver zich zelven niet afgevraagd heeft of die „bron van onherstelbare fouten” misschien ook louter eene fictie is, of er ter verklaring der afwijkende lezingen geen rationeeler middel is, dan ze aan de conjecturaal-kritiek der afschrijvers te wijten.

1) A. Römer, Ueber die Homerrecension des Zenodot. München J. Franz 1886.